

Henrikas Radauskas (1910-1970)

Gimė Krokuvos, augo Panevėžio apskritijoje.

Baigė Panevėžio gimnaziją, mokytojų seminariją, studijavo VDU. Po karo gyveno JAV, iš pradžių dirbo sunkius fizinius darbus, vėliau įsidarbino didžiausioje pasaulio bibliotekojė - Kongreso bibliotekojė Vasingtone. 1935 m. Kaune išėjo pirmasis eilėraštis rinkinys „Fontanas“. Išleistame išleisti zinčinių išgarsino poetę • „Stieki danguje“ (1950), „Žemos daina“ (1955), „Eilėraštai“ (1965). Po mirties išleista „Eilėraštai (1965-1970)“ (1978).

Poeto asmenybė. Buvo gana uždaras, nemėgo viešumos. Aštingai žavėjosi impresionistų tapyba, baroko muzika, senie teatras, literatūra. Buvo nepakantas megėjiskumui. Pripožino tik vieną domėjimą vertę gyvenimo sity - meno kūrybą. Grožis jam - autisčiausia vestybė. Kūrybos bruožai.

- estetizmas • tekstuose svarbiausia kalba, vaizdų, garsų žaismas, tobulos, estetinių pasigérėjimų keliainčias ritminges sandaros • vengė asmeniškumo, jausmingumo
- perteklių pasauližiung, kad menas ir kultūra yra nrieglobstis nuo istorijos sukrėtimų • tikrovės ir pasakos

sintezė • antikinis pasaulineiždis • pasaulis tramfonas
muojamas • poetizuoją nepaetiukas temas

• Gyvenimo ir kūrybos credo:

„Pasauliu netikiu, o pasaka tikiu“

2011-01-23

- H. Radausko nereikėtų spraussti į jokios krypties menus. Yis - modernus rašytojas. (R.H. Kilke, G. Eliot)
- Poezija - tai poeto kelionė iš tikrovių į pasaką. Pasaulis vaizduojamas saltas, žiaurus, klasingas, pilnas, pavojų. Poetas nusivylęs pasauliu, todėl pasineria į pasaką.

Gamtos pasaulis

- Žvelgiant dailininko akinių • detali užfiksuota fone
- gamtos grožis atsiveria kaip stebuklas • unikalios spalvos, deriniai • dominuojančios brangakmenys, vaistai, išvaizda
- gamta gyvensi nei žmogus • pasitelkiamos muzikos, svorės • gamtos vaizdai kuriami sinestesijos principu-susiliodu
- Lyrinio „as“ pozicija
- Lyrinė „as“ pakeičia lyrinės pasakotojės • paveiksluose,

kinose išyskėja lyinis pasakotojo pozicija, jaučiamas nerimas, skepticismas, ironija, katastrofes patirtis, vienatvės jausmas, morties nuojauta.

Lietūros įvaizdžiai

- prie jūros žaidžiantis vaikas - žmogaus akistata su būties begalybe
- į galingo paulištį besitinkantis šaudys - maisto, prometėjisho ~~buliūno~~ simbolis • gulbė, jūros putos - deivės Veneros gimimas iš jūros putos
- erelis - Dzeuso, dangaus valdovo paulištis
- fontanas su urna - miesto kulturos vaizdai
- lūtas - amžinieji klasikos idealai

N.d. 1. Palyginti S. Nėries „Alyvos“ ir H. Radauskio „Stebuklas“ (10 terzij) 2. Remiantis H. Radauskio eilėraščiais pagrįsti citatomis 10 hirnybos bruožų.

1. Nėries „Alyvos“ ir H. Radauskas „Stebuklas“

1. Abiejų eilėraščių ~~ryškiausias~~ objekto yra alyvos
2. S. Nėries eilėraštyje išreikšiama lyinio „as“, jaunesna, M. Radauskio eilėraštyje nėra ~~lyinis „as“~~, ~~jei tik~~ lyinis ~~pasako reikšiami subjektinių jausmai~~

3. S. Nėries eilėraštyje yra lyinio „as“, o H. Radauskio - lyinis pasakotajas.

4. H. Radauskio eilėraštyje apdairuojamas alyvų grūžis, jos yra marbiavios, o S. Nėries eilėraštyje alyvų įvaizdis yra tarsi pagalbinė priemonė išreiškoti lyinio subjekto jausmams.

5. „Stebuklas“ - tikrovė transformuojama (alyvos personifikacijos), „~~Alyvos~~“ nerealius, neįprastai vaizdiniai. „Alyvos“ - vaizduojamos, realus, įprastas pasauli

6. „Stebuklas“ - griežta eilėraščio forma. „Alyvos“ - laisva eilėraščio forma.

7. Kitaip nei H. Radauskio eilėraštyje, S. Nėries eilese gausu nutylėjimų.

8. H.R. - dinamiškas, kintantis vaizdas, S. N. - pasyvus vaizdas (žydi, kris lapeliai)

9. S.N. - filosofinis, H.R. - pavasario autentišumas

10. S.N. - alyves ilgaamžiumas, H.R.- alyves - žydėjimas, jaunystė

„Lietus“

• Lietus vaizduojamas tarsi mažas vaikas • metų laikas - pavasaris (žalvios žakos, perieros versias) • vanduo - gyvulys simbolis • nuotaika džiaugsminga, šviesi • nerūpestingumas

20.11-11.24

- tema - pavasario lietus • kryžminis minavimas
- parasyta jambu (ličiuojami, lyginiai slūmenys)
- gaujiamoji, uždara kompozicija • cilicosio veikimo išjudintojas • dideli vidini energija • lygi, rami meilė vinkam, kas gyva.

Traforeta,

1. Pavadinimo reikšme

2. Eilerasičio tema

3. Eilerasičio pasaulis

4. Eilerasičio žmogus

5. Eilerasičio nutaika

6. Eilerasičio ideja ir vertybės

7. Eilerasičio kalba

Namy darbas

I grupė. Eileraitis „Pasaka“ - nagrūnėti

„Pasaka“

1. Pavadinimas „Pasaka“ sukuria paslaptinumo, stebuklingumo, nuotykijų įspūdį. Jaučiamė kaol eileraitijoje bus fantastiniai elementai. Pasakos asocijuojant su vaikyste realybė
2. Poetas beliciauja iš realaus pasaulio į Pasalą.

Aštuonių

3. Ži pradžių atsiveria priesiskas, šaltas ir blastingas, pasaulis, vypauja urbanistinių, atogrūdų ^{kalvų} vaizdai. Juos netiketai ima keisti fantastiški ^{kalvų} vaizdai (gnomų pozemai), pasakų motyvai. Pasaulis transformuoja, mas, vyksta neįprasti dalykai (vara su kuriu heliosi į dangų, kalba almuo i medis nebylų). Susipina du pasauliai - realusis i pasakos kasis.

4. Eilerasičio žmogus nusivylęs tikrovė. bando pasinešti į pasalą („Klausau, ką Pasala man gieda(...)“)
- Eilerasičio žmogaus padiktis išryškėja 5-ame posone, ankstesniore posmose jis tik lygi pasakotaijas.

5. Paslaptinė, sukuriamas laisvumo jausmas - pasakos galima riska, ~~jaučiamas~~ įmonių jaučiamas išsiskums, nusivylimes

6. Tikrovė priesiskai žmogui, bando jam sutrikdyti siekti savo tikslų / „~~sprendž~~ savo „Pasaulis juoliavi, (...)“, pabegti nuo tikrros, esanti paguodžių žmogus gali Pasala je. Pasaka - tai mūsų idealai, svajones. Vertybės - svajones, idealai, gamta